

Jako vločka sněhu v pláních
pravda ti neuletí
zkus ji však sevřít v dlani
ve mžiku roztaje ti

Má tisíce podob
snad víc než závěj vloček
zkus všechny zbude bláto
tak proč se hádat a o čem

Na botách
v očích bláto
dlouhým hledáním zmáčen
mluvit
stojí za to
a když ano tak o čem

Když o ničem jiném
tak aspoň o odvaze
vždyť někdo po celý život
jenom sbírá saze

Zná pouze teplé krby
a smetí na podlaze
ať hrdiny jsou druzí
on přece není blázen

Místo vůní a barev
jenom krása co studí
ledové květy na skle
zlí lidé skřípou zuby

Lásko máš mokré tváře
zrovna když vločky tají
možná že jsou v nich i slzy
pomalu usychají